

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(92) 188 endelig udg. - SYN 415

Bruxelles, den 4 . Juni 1992

Forslag til
RADETS DIREKTIV
om indskudsgarantiordninger

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

A. Generelle betragtninger

1) Hovedformålene med forslaget

Dette direktivforslag har et dobbelt formål, nemlig at beskytte det enkelte kreditinstituts indskydere og at sikre stabiliteten i banksystemet som helhed.

Indskudsgarantiordningerne, som er baseret på solidaritet mellem kreditinstitutterne, beskytter nemlig indskyderne i tilfælde af, at der opstår en finansiell krise i et kreditinstitut, og særlig de indskydere, som ikke har den fornødne finansielle indsigt til at kunne skelne de solide kreditinstitutter fra de mindre solide.

Men garantiordningerne beskytter samtidig banksystemet mod risikoen for, at indskyderne ophæver deres konti, ikke blot i et kreditinstitut i vanskeligheder, men også i relativt sunde kreditinstitutter, som kan være ofre for ubegrundede rygter.

Et af de principper, der ligger til grund for oprettelsen af disse garantiordninger, er da også, at de omkostninger eller eventuelle forvridninger, som sådanne garantiordninger kunne afstedkomme, ikke på nogen måde kan måle sig med de tab, som en massiv hævning af indskuddene ville påføre samfundet som helhed.

2) Nødvendigheden af indskudsgarantiordninger

Allerede i slutningen af 1986 var Kommissionen overbevist om det hensigtsmæssige i, at kreditinstitutterne i samtlige medlemsstater tilsluttede sig en indskudsgarantiordning; den havde af samme grund offentliggjort en henstilling 87/63/EØF¹⁾, idet den mente, at dette instrument, selv om det ikke var obligatorisk, var tilstrækkeligt til at få de medlemsstater, hvor der ikke fandtes nogen garantiordning, til at indføre en sådan.

Til trods for denne henstilling er visse medlemsstater endnu ikke overbevist om nødvendigheden af, at alle deres kreditinstitutter forpligtes til at tilslutte sig en indskudsgarantiordning, og to medlemsstater har endnu ikke indført nogen garantiordning.

Det er ubestrideligt, at styrkelsen af de beskyttelsesforanstaltninger, som er truffet på nationalt og internationalt plan, har til formål at hindre finansielle kriser i kreditinstitutterne.

Men en indskudsgarantiordning er, på samme måde som disse beskyttelsesforanstaltninger, en maske i det sikkerhedsnet, som Kommissionen og tilsynsmyndighederne forsøger at spænde ud under kreditinstitutterne med henblik på den forventede udvidelse af deres virksomhed fra 1993.

Denne garanti udfylder en lakune, idet der tages højde for den mulighed, at et kreditinstitut kan komme i økonomiske vanskeligheder, selv om det er underlagt meget strenge bestemmelser og en grundig kontrol.

I så tilfælde må der foretages en afvejning af de omkostninger, der er forbundet med at holde indskyderne skadesløse, og omkostningerne ved at gennemføre de saneringsforanstaltninger, som måtte være nødvendige for at redde virksomheden.

1) EFT nr. L 33 af 4. februar 1987.

Bestemmelserne i dette direktivforslag opfylder således et behov og er baseret på erfaringerne fra gennemførelsen af førnævnte henstilling 87/63/EØF og fra nylige kriser i kreditinstitutter, som har filialer i flere forskellige medlemsstater. Forslaget forsøger at imødekomme de ønsker, der er kommet til udtryk i Europa-Parlamentets udtalelse¹⁾ om forslag til direktiv KOM(88) 4²⁾ om sanering og likvidation af kreditinstitutter samt om indskudsgarantiordninger og i den udtalelse, som Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning afgav den 4. juli 1991³⁾.

3) Princippet om, at indskyderne skal være omfattet af garantiordningen i kreditinstituttets hjemland

Beskyttelsen er baseret på det princip, at indskyderne i filialerne skal være dækket af den ordning, som gælder for denne kategori af kreditinstitutter i den medlemsstat, hvori kreditinstituttet har sit hjemsted (hjemlandet).

Efter gennemførelsen af det indre marked skal alle de aktiviteter, som et kreditinstitut udøver i Fællesskabet via sine filialer, være underlagt fælles regler for udarbejdelse af regnskaber, balance og resultatopgørelse samt fælles tilsyns- og solvensregler.

Ifølge førnævnte udtalelse fra Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning har den manglende overholdelse af hjemlandsprincippet inden for et område, der er så snævert forbundet med banktilsynet som indskudsgarantiordningerne, skabt en uheldig præcedens til skade for gennemførelsen af det indre marked for banktjenesteydelser.

Dette vil resultere i, at der anvendes flere forskellige indskudsgarantiordninger på samme nationale område. Men erfaringerne fra de medlemsstater, hvori forskellige kategorier af kreditinstitutter i årevis har udøvet deres virksomhed inden for rammerne af forskellige garantiordninger, har vist, at

1) Udtalelse fra Europa-Parlamentet ved førstebehandlingen den 13.3.1987, EFT nr. C 99 af 13.4.1987, s. 211.

2) EFT nr. C 36 af 8.2.1988, s. 3.

3) Formandens beretning 1988-1991, bilag C.

dette ikke volder nogen problemer, særlig hvis den minimumsgaranti, der er fastsat i forslaget, skaber sikkerhed for, at indskydere med beskedne indkomster vil blive holdt skadesløse i samtlige medlemsstater.

4) Valg af minimumsniveau for garantien

I Kommissionens henstilling 87/63/EØF blev der ikke foreslået et harmoniseret garantiniveau. Men i lyset af det forestående enhedsmarked er det vigtigt, at der ydes indskyderne et minimum af beskyttelse, hvad enten de har foretaget deres indskud i et kreditinstitut, som har sit hjemsted i den medlemsstat, hvor de er bosiddende, eller i en filial af et kreditinstitut, som er etableret i en anden medlemsstat.

Det minimumsniveau, der fastsættes for Fællesskabet, må ikke være for højt, da der ikke er nogen grund til at gentage de fejltagelser, der er begået i bl.a. De Forenede Stater, hvor individuelle indskyderes risici er blevet reduceret i en sådan grad, at indskyderne overhovedet ikke tillægger deres kreditinstitutters soliditet nogen betydning.

Endvidere har de for disse kreditinstitutter ansvarlige organer frit kunnet oprette beholdninger af højrisikopapirer, uden at markedsdisciplinen pålagde dem at betale høje præmier til deres garantiordning, svarende til den øgede konkursrisiko, som kreditinstituttet påtog sig ved at foretage sådanne investeringer. Således kom de risikobetonede transaktioner kreditinstitutterne til gode, hvorimod tabene måtte dækkes af garantiordningen.

Omvendt må dette beløb ikke være så lavt, at et alt for stort antal indskud kommer til at ligge over minimumsgrænsen.

De eneste ikke-aggregerede tal, som Kommissionen har haft adgang til, vedrører den gennemsnitlige størrelse af indskud i sparekasser inden for EF.

Disse er i gennemsnit på ca. 2 500 ECU, medens gennemsnittet for tidsindskud, løbende konti og opsparingskonti er på henholdsvis 30 000 ECU, 2 600 ECU og 2 150 ECU.

Desværre er disse gennemsnitlige tal ikke tilstrækkelige til at fastslå, hvor mange indskud eller indskydere der befinder sig over eller under en given minimumstærskel.

Da Kommissionen ikke er i besiddelse af direkte statistikker over kontienes størrelse og fordeling, har den fundet det hensigtsmæssigt at forsøge at fastsætte et minimumsniveau på grundlag af de tærskler, der i øjeblikket benyttes af garantiordningerne i de forskellige medlemsstater. Bortset fra de to medlemsstater (Tyskland og Italien), hvor beskyttelsesniveauet er ekstremt højt, og de medlemsstater, hvor der overhovedet ikke er nogen beskyttelse (Grækenland og Portugal), ligger det gennemsnitlige niveau på ca. 15 000 ECU, og derfor er dette tal blevet valgt.

Under forberedelsen af forslaget meldte sig det spørgsmål, om det ikke ville være mere hensigtsmæssigt at udtrykke tærsklen i procent, hvilket ville skabe større lighed mellem indskyderne, men yde småsparere mindre beskyttelse. Denne løsning blev ikke valgt, da den ville have medført meget betydelige ændringer i visse solidaritetsordninger, som indbefatter redning af den virksomhed, der er i vanskeligheder, og dermed en fuldstændig skadesløsholdelse af virksomhedens indskydere.

Den kompromisløsning, der til slut blev vedtaget, åbner mulighed for at begrænse garantien til en bestemt procentdel af indskuddet, dog således at garantien dækker mindst 80% af indskuddene indtil en beløbsgrænse på 15 000 ECU. Ud over denne grænse kan medlemsstaterne eller garantiordningerne frit fastsætte lavere tilbagebetalingssatser eller endog afslå at yde nogen form for garanti.

5) Fastsættelse af meget korte frister for udbetalingen

I henhold til de fleste af de nuværende garantiordninger skal tilbagebetalingen finde sted hurtigt, men indtil nu har tilbagebetalingen meget ofte været afhængig af likvidationsprocedurernes forløb og de af domstolende udnævnte likvidatorers effektivitet.

Dette har ofte medført betydelige forsinkelser, som forståeligt nok har fremkaldt panik hos indskyderne. Dette er også en kilde til talrige tvister, som kan forsinke udbetalingerne yderligere.

Med dette forslag er der åbnet mulighed for at beregne fristen fra et tidspunkt, som er uafhængigt af eventuelle insolvensprocedurer, idet fristen beregnes efter, hvor længe indskuddet har været indisponibelt; hvis indskuddet har været indisponibelt i over 10 på hinanden følgende dage, kan udbetalingerne af garantibeløbene nemlig påbegyndes, og de skal være afsluttet inden tre måneder, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Denne frist på tre måneder er fastsat på grundlag af de praktiske erfaringer med forvaltningen af garantiordningerne. I de fleste tilfælde, hvor denne frist ikke har kunnet overholdes, var den retslige procedure i gang, og vurderingen af indskudsgarantiens omfang blev ikke holdt adskilt fra de for likvidationen nødvendige vurderinger, som vedrører hele formuen og derfor tager mere tid.

6) Information af indskyderne

Beskyttelsen af indskyderne, som er det vigtigste mål, indebærer, at indskyderen skal være fuldt ud informeret om omfanget af indskudsgarantien.

Forelæggelsen af fuldstændige oplysninger vil endvidere mindske systemrisikoen; Jo mere bevidst indskyderen er om en risiko, Jo mere interesseret

vil han være i at skaffe sig oplysninger om forvaltningen af det kreditinstitut, hvori han anbringer sine indskud, og jo mindre lydør vil han være over for ubegrundede rygter.

7) Spørgsmål, som ikke behandles i forslaget

Adskillige punkter er ikke blevet reguleret af harmoniserede bestemmelser; det drejer sig hovedsagelig om:

a) garantiordningernes retlige status

Som det fremgår af henstillingen¹⁾, forholder det sig rent faktisk således, at der i Fællesskabet, og undertiden i samme medlemsstat, findes indskudsgarantiordninger, som er indført af private institutioner, side om side med garantiordninger, der er indført ved lov; de fleste af de private ordninger administreres af brancheorganisationer, men de er lige så effektive som de ordninger, der forvaltes af eller sammen med de offentlige myndigheder.

Kommissionen har derfor fundet det hensigtsmæssigt ikke at ændre disse forhold og ikke at forpligte medlemsstaterne og kreditinstitutterne til at anvende en bestemt form for garantiordning.

b) finansieringsordningen

Der er endvidere store forskelle med hensyn til finansieringen af ordningerne. Skillelinjen går først og fremmest mellem garantiordninger, som råder over en garantifond, og garantiordninger, hvortil der ikke er knyttet en sådan fond. I førstnævnte tilfælde indbetaler kreditinstitutterne, efter en bestemt tidsplan, bidrag til den nævnte fond på grundlag af værdien af de forsikrede indskud eller ethvert andet parameter; disse fonde forvaltes af garantiordningerne selv.

1) 4. betragtning i førnævnte henstilling 87/63/EØF.

I andre tilfælde finansieres garantiordningen på den måde, at de tilsluttede kreditinstitutter forpligter sig til at betale til ordningen, såfremt der opstår en krise. Endelig findes der også blandede ordninger (fonde, som suppleres med tilsagn om eller mulighed for indbetaling af ekstraordinære bidrag i tilfælde af en krise).

Da Kommissionen har sikret sig, at finansieringsordningerne er tilstrækkeligt sunde til at skadesløsholde samtlige indskydere, som er dækket af ordningerne, inklusive indskyderne i de filialer, der er etableret i andre medlemsstater, anser den det ikke for nødvendigt at harmonisere bestemmelser, som er snævert forbundet med forvaltningen af de omhandlede ordninger.

Spørgsmålet om, hvorvidt den offentlige sektor skulle have mulighed for i særligt alvorlige tilfælde, samt når garantiordningernes muligheder er udtømte, at yde støtte til garantiordningerne, således at de kan overholde deres forpligtelser over for indskyderne, er blevet berørt.

Kommissionen fandt det ikke hensigtsmæssigt at indføre en bestemmelse i direktivforslaget om at forbyde en sådan intervention, som kunne vise sig nødvendig i praksis, men som hverken må blive en generel foreteelse eller foretages i strid med Traktatens bestemmelser om statsstøtte.

B. Bemærkninger til de enkelte artikler

Artikel 1

Artikel 1 indeholder en række definitioner, der er nødvendige for en korrekt forståelse af dette direktiv. For at undgå en lang opremsning af definitioner har man ikke medtaget de definitioner, der allerede findes i andre direktiver, f.eks. definitionen på et "kreditinstitut" og "filial", som kan findes i direktiv 77/780/EØF¹⁾, samt definitionen på "hjemland" eller "værtsland", der kan findes i direktiv 89/646/EØF²⁾.

Stk. 1

Begrebet "indskud", jf. stk. 1, er blevet defineret set fra indskyderens side. Indskyderen har et tilgodehavende i form af et "indestående beløb", der i årsregnskabsdirektiverne naturligvis figurerer under kreditinstitutters regnskabsposter "gæld" eller "indlån". Begreberne "forpligtelse" eller "lån" er derimod blevet anvendt under pkt. 2, hvor der er tale om midler, der ikke dækkes.

De garanterede indskud er dem, hvor der er tale om midler, der er indsat på konti enten på permanent eller midlertidig basis, eller hvor der er tale om krav i henhold til omsætningspapirer.

Begrebet "indestående beløb" er relativt klart, idet der primært tænkes på almindelige løbende konti, om end suppleret med "indlån", hvor der tænkes på bankbøger eller opsparingskonti eller andet, hvor midlerne normalt indestår i længere tid end midler på almindelige konti.

1) EFT nr. L 322 af 17.12.1977.

2) EFT nr. L 386 af 30.12.1989.

Til gengæld skal begrebet "krav i form af omsætningspapirer" - for at kunne forstås - sættes i relation til artikel 19 og 20 i direktiv 86/635/EØF¹⁾ om årsregnskaber, der indeholder regler om "indlån fra kunder" og hvor der mere specifikt er tale om "gældsforpligtelser, for hvilke der udstedes omsætningspapirer, f.eks. forretningsbankers indlånsbeviser og "bons de caisse" samt egne veksler og omsætningsgældsbreve".

I ovennævnte direktiv sondres der mellem sådan gæld og obligationer, som opføres under en særskilt post. Denne sondring er ikke benyttet i definitionen, men obligationer kan udelukkes fra garantiordningen, hvis medlemsstaterne ikke ønsker at dække dem (option 11 i bilaget).

I definitionen præciseres det ikke, at indskuddene skal være noteret på navn, men også her er option mulig, og medlemsstaterne kan fra garantiordningen udelukke indskud, der ikke er noteret på navn (punkt 9 i bilaget).

Begrebet fælles konto måtte præciseres, fordi man har valgt at fastsætte en øvre grænse pr. indskyder, således at indehavere af sådanne konti ikke stilles ringere (artikel 5, stk. 2).

Endelig er begrebet "indisponible indskud" blevet defineret; for at fremskynde udbetalingen af garanterede beløb blev det besluttet, at udbetalingen ikke skal sammenkædes med iværksættelsen af en sanerings- eller likvidationsprocedure over for kreditinstituttet med det deraf følgende risikomoment, men at man derimod skal basere sig på en objektiv konstatering, dvs. indskyderen skal i 10 på hinanden følgende dage have været afskåret fra at disponere over de midler, som kreditinstituttet ellers har pligt til at udbetale ham.

Denne frist på 10 dage skulle normalt i de fleste medlemsstater give mulighed for, at der er tid nok til at få en administrativ eller juridisk afgørelse, hvori betalingsstandsningen konstateres. Fristen vil være kortere, hvis kundeekspeditionen lukkes som følge af en sådan afgørelse, da tilbagebetalingsfristen (på 3 måneder) da vil blive beregnet med virkning fra tidspunktet for afgørelsens vedtagelse.

1) EFT nr. L 372 af 31.12.1986, s. 8.

Stk. 2

Visse indskud er udelukket fra garantidækningen; det gælder navnlig indskud fra andre banker: dette er navnlig berettiget, fordi banker anses for at være mere bekendt med situationen i en kriseramte bank end bankens øvrige kunder.

Hvad angår efterstillede lån vil en bestemmelse i definitionen udelukke dem fra garantidækningen, når der foreligger en aftale, idet de således først skal tilbagebetales efter likvidationens afslutning og afhængig af likvidationsresultatet.

Artikel 2

Stk. 1

Denne artikels stk. 1 indeholder to grundlæggende principper:

- a) princippet om, at samtlige godkendte institutter skal være tilsluttet en indskudsgarantiordning. Princippet om, at der i hver medlemsstat skal være indført mindst én indskudsgarantiordning, blev allerede fastsat ved førnævnte henstilling 87/63/EØF; i direktivforslaget gentager man ikke alene dette krav (der endnu ikke er blevet opfyldt af to medlemsstater), men gør også tilslutning til de således indførte ordninger obligatorisk for ethvert godkendt institut.

Dette krav skal opfyldes til gengæld for indførelsen af fri etableringsret for filialer og fri udveksling af tjenesteydelser.

Når kreditinstitutter drager fordel af disse frihedsrettigheder, er det absolut nødvendigt, at indskyderne i filialer, der er etableret i andre medlemsstater, og som ikke er underkastet de lokale myndigheders tilsyn,

samt de indskydere, der betror deres indskud til banker, der ikke er etableret i indskyderens domicilland, beskyttes mod enhver risiko, dersom det pågældende institut måtte komme i økonomisk krise.

Dette er en nyskabelse i de fleste medlemsstater, hvor tilslutning er fakultativ, selv om de fleste kreditinstitutter rent faktisk har tilsluttet sig en indskudsgarantiordning.

- b) Princippet om, at indskud i filialer skal dækkes via indskudsgarantiordningen i hjemlandet.

Dette princip følger logisk af det princip, hvorefter den medlemsstat, hvori hjemstedet er beliggende, fører tilsyn. Fra det øjeblik, udstedelsen af en tilladelse - der giver mulighed for at åbne filialer og udøve virksomhed som led i fri udveksling af tjenesteydelser inden for hele Fællesskabet - er overladt til hjemlandets kompetente myndigheder, og hvor tilsynet med virksomheden og navnlig kontrollen med solvensen finder sted ved hjemstedet, må man drage de heraf følgende nødvendige konsekvenser for garantiordningerne.

Da et kreditinstitut sammen med sine filialer betragtes som en enhed både ud fra et juridisk og bankmæssigt synspunkt, synes det kun normalt, at dette institut deltager i den solidaritetsordning, som kreditinstitutter har etableret i det land, hvor det pågældende institut har sit hjemsted. Forbindelsen mellem dette institut og filialernes værtslande vil blive langt mindre snæver end i dag, hvor filialer "godkendes" som lokale institutter og skal respektere de i værtslandet gældende krav.

Stk. 2

Det i stk. 1 fastlagte princip om tilslutning til hjemlandets garantiordning bør modereres med en bestemmelse som den, der er anført i stk. 2, der har

til formål at give indskydere i filialer mulighed for at påberåde sig de fordele, som værtslandets garantiordning byder på.

Der er ikke i egentlig forstand tale om en fravigelse fra princippet om tilslutning til den i hjemlandet gældende garantiordning, da denne stadig skal dække indskydere i filialer med op til det beløb, som indskydere i kreditinstituttets hjemland tilbydes, idet der snarere er tale om en slags supplerende garanti, som bør kunne opnås, når ledelsen for filialer finder det hensigtsmæssigt at tilbyde deres kunder en sådan supplerende dækning, således at filialerne ikke bliver "straffet" i konkurrencemæssig henseende.

Hvad angår de garantiordninger, som sikrer et højt beskyttelsesniveau, bør man - for derved at åbne mulighed for udenlandske filialers tilslutning - søge at finde løsninger på en række problemer, der er forskellige fra dem, der skulle løses for at sikre en garantiordning for de indenlandske institutter.

Det er tænkeligt, at man inden for rammerne af disse garantiordninger må stille krav om forelæggelse af oplysninger, således som det er tilfældet efter artikel 12, stk. 5, i direktiv 77/780/EØF, som ændret ved artikel 16 i direktiv 89/646/EØF¹⁾, for at man på grundlag heraf kan vurdere aktiviteterne og solvensen i det kreditinstitut, hvis filial ansøger om tilslutning.

I så tilfælde bør der uden tvivl også kunne opstilles særlige betingelser vedrørende bidrag til værtslandets garantiordning afhængig af de påløbne risici, omend en del af risikoen allerede dækkes via hjemlandets garantiordning.

Disse tekniske vanskeligheder må dog ikke overskygge den primære interesse i en sådan bestemmelse, der tager sigte på at undgå konkurrencefordrejninger mellem kreditinstitutter og forskelle i beskyttelsesniveauet, som indskydere i et og samme land har vanskeligt ved at acceptere.

1) EFT nr. L 386 af 31.12.1989. s. 8.

Stk. 3

Da en del af de indskudsgarantiordninger, der findes inden for Fællesskabet, er indført ved privatretlige aftaler, vil den omstændighed, at samtlige institutter nu skal tilslutte sig sådanne ordninger, medføre en forpligtelse, der ikke hidtil har været forudset, men som ikke skulle give anledning til de helt store problemer. Til gengæld vil deres fortsatte medlemskab af en garantiordning, dersom de ikke overholder de kontraktmæssige forpligtelser i henseende til f.eks. betaling af økonomisk bidrag og meddelelse af oplysninger, kunne medføre store vanskeligheder.

Men den omstændighed, at et kreditinstitut kan ekskluderes fra en garantiordning, medfører, at indskyderne fratages den beskyttelse, som de har krav på i henhold til direktivet, eller at de offentlige myndigheder nødsages til at tilbagekalde tilladelsen, dvs. tilbagekaldelsen vil komme til at afhænge af en beslutning truffet af et privat organ, hvilket principielt er uacceptabelt og i visse tilfælde alt for vidtgående, hvis overtrædelsen er af beskedent omfang.

For at løse dette dilemma er der i direktivforslaget åbnet mulighed for eksklusion, når alle de foranstaltninger, der er truffet for at sikre, at det misligholdende kreditinstitut overholder sine forpligtelser, har vist sig frugtesløse, men stiller samtidig krav om opretholdelse af garantien i et år efter eksklusionen, uanset hvilken beslutning tilsynsmyndigheden måtte have truffet.

Dette giver de myndigheder, der fører tilsyn med kreditinstituttet, mulighed for ikke alt for automatisk at ty til den ekstreme sanktion, som en tilbagekaldelse af tilladelsen jo er, og i stedet finde en anden løsning til beskyttelse af de rettigheder, der tilkommer indskyderne i det ekskluderede institut.

Artikel 3

I denne artikel konstateres det, at filialer af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet ikke obligatorisk underkastes den ordning om tilslutning til hjemlandets garantiordning, der gælder for EF-institutter.

Det ville kunne medføre, at indskydere i sådanne filialer afskæres fra enhver beskyttelse, dersom medlemsstaterne ikke træffer de nødvendige bestemmelser med henblik på at sikre, at sådanne filialer tilsluttes værtslandets garantiordning, når de ikke er dækket af en anden garantiordning i f.eks. deres hjemlande.

Det er baggrunden for, at der i denne artikels andet og tredje stykke foreskrives pligt til at informere indskydere i sådanne filialer, dvs. der er altså reelt tale om, at man her i dette specifikke tilfælde anvender de regler vedrørende information af indskydere, som er fastsat i artikel 6 i direktivforslaget, og som gælder for kreditinstitutter med hjemsted inden for Fællesskabet.

Artikel 4

I denne centrale direktivbestemmelse fastlægges minimumsniveauet for beskyttelsen af de indskydere, der på europæisk plan skal være omfattet af en garantiordning.

Stk. 1 og 4

I stk. 1 præciseres det, at den nedre grænse for dækning pr. indskyder - for indskyderens indskud under ét - er på 15 000 ECU, hvilket er lidt højere end den maksimale dækning, der gives i Spanien (11 700 ECU), i Belgien og Luxembourg (11 900 ECU), i Irland (13 200 ECU) og lidt mindre end dækningen i Nederlandene (17 400 ECU) og i Det Forenede Kongerige (21 400 ECU).

Denne minimumsgaranti omfatter alle indskud på under 15 000 ECU, og det beløb, der udbetales til en indskyder, vil således være på 15 000 ECU, hvis hans samlede indskud er på 15 000 ECU, på 12 000 ECU for samlede indskud på 12 000 ECU, på 10 000 ECU for et samlet indskud på 10 000 ECU osv.

Men for at tage hensyn til betænkeligheder, som bl.a. er kommet til udtryk blandt økonomer og inden for bankkredse, der ønsker, at en del af risici'ene skal kunne overvælttes på indskyderne for derved at tilskynde dem til ikke at være indifferente over for soliditeten i det institut, hvori de foretager indskud (også selv om disse ikke er store), gives der i stk. 4 mulighed for, at minimumsdækningen fastsættes i form af en procentsats og ikke i form af et bestemt beløb.

Dette medfører, at minimumsdækningen på 15 000 ECU ikke udbetales for et indskud på 15 000 ECU, men for et indskud, der er større: nemlig 16 650 ECU - hvis den garanterede procentsats er lig med 90% af de samlede indskud. For indskud, der samlet når op på 15 000 ECU, får indskyderen kun udbetalt 13 500 ECU - også her forudsat at den garanterede procentsats er lig med 90% af de samlede indskud. 90% er minimumsprocentsatsen som man ikke kan gå ned under, når der er tale om indskud på +/- minimumsdækningen.

Det er vigtigt at bemærke sig, at indførelsen af en bestemt procentsats inden for de i stk. 4 fastsatte grænser ikke medfører en reduktion af det minimumsbeløb der skal udbetales efter ordningen, og som fortsat er 15 000 ECU, men for at man - i et system hvor hver enkelt indskyder kun får dækket en bestemt procentdel af sine indskud - kan nå op på dette beløb, er det klart at der med henblik på fastsættelsen af den nedre grænse for indskud, der dækkes pr. indskyder, må gås ud fra et beløb, der er større end 15 000 ECU (som alt efter den valgte procentsats for dækningen nødvendigvis vil svinge mellem 15 000 ECU og 16 650 ECU).

Stk. 2 samt bilaget

I henhold til stk. 2 kan medlemsstaterne fastsætte, at visse indskydere eller visse former for indskud af den i bilaget nævnte art udelukkes fra garantiordningen.

Blandt indskud der således ikke dækkes, kan primært nævnes indskud fra finansieringsinstitutter, fra forsikringselskaber, fra staten eller lokale myndigheder samt andre indskydere, som vanskeligt kan anses som berettigede til beskyttelse, da der ikke her er tale om manglende indsigt eller små sparere. Men antallet af sådanne institutter og sådanne personer er ret stort, og vurderingen af hvorvidt de bør udelukkes fra dækning varierer fra medlemsstat til medlemsstat.

Dette er baggrunden for, at det ikke har været muligt at gennemføre en mere vidtgående harmonisering på dette punkt, da den ordning, der gælder for disse forskellige foretagender og indskydere i vidt omfang afhænger af størrelsen af det beløb, der dækkes via ordningen samt de nationale traditioner. Inden for flere ordninger tages der således under visse betingelser hensyn til ihænderindskud, fordi indskydere med den mindste opsparing gør brug af denne opsparingsform (sparekassebøger, der ikke er noteret på navn), mens de fleste andre lande udelukker denne form for indskud.

Listen, der er medtaget som bilag, er udtømmende, og medlemsstaterne kan fra garantiordningen kun udelukke institutter og personer, der er nævnt i bilaget, og enhver anden udelukkelse vil være i strid med direktivet.

Stk. 3

I stk. 3 gives der til gengæld mulighed for at bibeholde eller vedtage bestemmelser, der indebærer en forhøjelse af den øvre grænse for dækning, og der er ikke fastsat nogen maksimumsbegrænsning.

Denne bestemmelse giver mulighed for at opretholde visse ordninger, der giver indskydere fuldstændig dækning, og som bygger på et solidaritetsprincip, der har til formål at undgå, at et institut, der er tilsluttet ordningen, træder i likvidation, og som således - i tilfælde af lukning - sikrer fuldstændig dækning af alle indskud.

Ser man bort fra dette ekstreme tilfælde, hvor indskud dækkes 100%, vil ordninger såsom den franske og italienske, der sikrer en større garanti-dækning end det minimum, der er fastsat i direktivet, kunne fortsætte med at sikre den dækning, der for øjeblikket er garanteret¹⁾.

Artikel 5

I denne artikel fastlægges princippet om dækning pr. indskyder og ikke pr. indskud med henblik på at undgå misbrug, som det har været tilfældet i De Forenede Stater, og der fastsættes visse bestemmelser for at tage højde for specifikke tilfælde, der på nationalt plan har givet anledning til vanskeligheder, der er blevet løst på forskellig måde.

I stk. 2 fastsættes en supplerende regel for fælles konti, mens stk. 3 vedrører mere specifikke konti, hvor indehaveren handler på vegne af andre, som er de reelle ejere af de på kontoen indsatte beløb.

Det klassiske tilfælde er den situation, hvor en ejendomsadministrator modtager leje fra lejerne, hvor lejen så efterfølgende videregives til udlejerne; notarer, på hvis konti, der indsættes beløb, der er stilet til deres klienter samt trustees, der handler på vegne af andre personer.

Inden for garantiordningerne kan der fastsættes visse formaliteter med henblik på at sikre sig, hvem indskyderne er og hvilke rettigheder de har.

1) Danmark: 31 500 ECU
Frankrig: 57 500 ECU
Italien: 511 000 ECU pr. indskud.

I visse lande skal disse formaliteter opfyldes inden garantien stilles. I direktivforslaget tages der ikke stilling til dette spørgsmål, der afhænger af de nationale kutymmer, der gælder for sådanne konti, og som langt fra er standardiserede.

Artikel 6

I denne artikel fastsættes der regler vedrørende informering af kreditinstitutters kunder.

Denne information skal være præcis og komplet, da antallet af de ordninger, som de forskellige filialer inden for én og samme medlemsstat vil kunne være tilsluttet, kan være langt flere end tilfældet er i dag. Det er derfor vigtigt, navnlig hvis indskydere i en filial ikke nyder godt af den i artikel 2, stk. 2, forudsete supplerende dækning via værtslandets ordning, at de får fyldestgørende oplysninger om fordele og ulemper ved den garantiordning, som det institut, hvori de foretager indskud, er omfattet af.

Artikel 7

I denne artikel angives det primære formål med forslaget, nemlig at det garantibeløb, som sikres ifølge ordningen, udbetales hurtigst muligt.

Udbetaling skal således finde sted inden for en frist på 3 måneder (denne frist kan forlænges én gang).

Denne frist beregnes normalt med virkning fra det tidspunkt, hvor enten tilsynsmyndigheden eller en domstol afsiger en afgørelse, der ofte finder sted meget hurtigt efter at et kreditinstituts solvens er blevet tvivlsom.

Men for at undgå, at indskydere og navnlig småsparere - som der ofte er tale om - skal afvente den tid, det tager at vedtage og gennemføre en beslutning om sanering - uden at instituttet genoptager sin normale virksomhed - eller gennemføre en retslig likvidation, er der fastsat en frist på 10 dage, fra hvilken der indtræder et krav på udbetaling af det garanterede beløb - hvis der da ikke i mellemtiden er truffet beslutning om instituttets virksomhed - og overholdelsen af en frist på 3 måneder bliver da obligatorisk.

Stk. 2 og 3

Der er dog forudset mulighed for en forlængelse af fristen, men kun dersom der opstår vanskeligheder i forbindelse med reguleringen af enkelte tilfælde, som f.eks. vanskeligheder med at føre bevis for indskuddets størrelse (når der er tale om fælles konti eller konti, hvor indehaveren ikke er den berettigede) eller vanskeligheder med at identificere indskyderen eller endelig vanskeligheder med at finde frem til ham (hvis han har skiftet adresse eller bor i et andet land).

De meget korte frister er fastsat til fordel for indskyderne og må ikke komme dem til skade; der er således ikke i forslaget fastsat nogen tidsmæssig begrænsning for, hvornår de skal gøre deres rettigheder gældende.

I stk. 4 suppleres bestemmelserne om informering af indskyderne, jf. artikel 6, med oplysninger, der skal gives, når banken kommer i betalingsvanskeligheder.

Endelig præciseres det i stk. 5, at udbetalingen finder sted i national valuta eller i ecu, dvs. en præcisering, der blev nødvendig som følge af, at garantien ikke er begrænset til indskud i et af EF-landenes valuta eller i ecu, men også omfatter indskud i tredjelands valuta, jf. artikel 5, stk. 1.

Artikel 8

I stk. 1, første afsnit, pålægges medlemsstaterne at efterkomme direktivet pr. 1. januar 1994.

I andet afsnit fastsættes det, at når medlemsstaterne vedtager de fornødne internretlige bestemmelser, skal disse indeholde en henvisning til nærværende direktiv eller ved den formelle offentliggørelse ledsages af en sådan henvisning.

Stk. 2 indeholder en bestemmelse om, at Kommissionen skal have meddelelse om de vigtigste love og administrative bestemmelser, som medlemsstaterne vedtager.

Artikel 9

Denne artikel indeholder den sædvanlige formulering, nemlig at direktivet er rettet til samtlige medlemsstater.

Forslag til
RADETS DIREKTIV
om Indskudsgarantiordninger

RADET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, første og tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

i samarbejde med Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

I overensstemmelse med de i Traktaten fastsatte mål bør der tilstræbes en harmonisk udvikling af kreditinstitutternes virksomhed i hele Fællesskabet gennem ophævelse af enhver begrænsning af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser og med en samtidig styrkelse af stabiliteten i banksystemet og af beskyttelsen af sparere;

samtidig med ophævelsen af begrænsningerne af kreditinstitutternes virksomhed bør der træffes forholdsregler med henblik på den situation, der kan opstå, hvis et kreditinstitut, som har filialer i andre medlemsstater, kommer ud i en finansiel krise; det er nødvendigt, at der sikres et harmoniseret minimumsniveau for dækningen af indskud, uanset hvor inden for Fællesskabet indskuddet er foretaget; en sådan beskyttelse af indskud er lige så vigtig for gennemførelsen af et fælles bankmarked som tilsynsreglerne;

i tilfælde af lukning af et insolvent kreditinstitut bør indskyderne i filialer, som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvori kreditinstituttet har sit hjemsted, beskyttes af en garantiordning, i lighed med kreditinstituttets øvrige indskydere;

kreditinstitutternes omkostninger til deltagelse i en garantiordning kan ikke måles med de omkostninger, som en massiv hævning af bankindsud vil medføre ikke alene for et kriseramt institut, men også for sunde institutter, fordi indskydere vil miste noget af deres tillid til soliditeten inden for banksystemet;

kun ti medlemsstater har indført en sådan garantiordning i medfør af Kommissionens henstilling 87/63/EØF af 22. december 1986 om indførelse af indskudsgarantiordninger i Fællesskabet¹⁾; dette kan skade enhedsmarkedet;

ved Rådets andet direktiv 89/646/EØF²⁾, ændret ved direktiv 92/30/EØF³⁾, fastsættes regler om godkendelse og overvågning af kreditinstitutter, som træder i kraft den 1. januar 1993;

ophævelsen af kravet om, at filialerne godkendes i værtsmedlemsstaterne, fordi der nu meddeles én enkelt EF-dækkende godkendelse, samt indførelsen af bestemmelsen om, at myndighederne i hjemlandet fører tilsyn med filialernes solvens, taler for, at alle filialer, der er etableret i Fællesskabet af ét og samme kreditinstitut, er tilsluttet én garantiordning; en sådan ordning må nødvendigvis være den, der gælder for denne kategori af kreditinstitutter i vedkommende kreditinstituts hjemland, da kontrollen med en filials solvens er sammenkædet med filialens tilslutning til en indskudsgarantiordning;

harmoniseringen bør begrænses til de elementer, der er nødvendige og tilstrækkelige til inden for en meget kort frist at sikre udbetalingen af et garantibeløb, som beregnes efter et harmoniseret minimumsniveau;

1) EFT nr. L 33 af 4.2.1987, s. 16.

2) EFT nr. L 386 af 30.12.1989, s. 1.

3) EFT nr. L 110 af 28.4.1992, s. 52.

af økonomiske årsager er det ikke ønskeligt, at der i Fællesskabet som helhed indføres et højt beskyttelsesniveau, som kan føre til en risiko-betonet forvaltning af kreditinstitutterne; indtræder der en alvorlig krise, kunne bidragene til finansieringen af ordningen endvidere blive for byrdefulde for de tilsluttede kreditinstitutter;

men det harmoniserede niveau for garantiens størrelse må heller ikke være så lavt, at for mange indskud kommer til at falde uden for beskyttelsens minimumstærskel; det fandtes hensigtsmæssigt - i mangel af disponible statistiske oplysninger om størrelsen og fordelingen af indskud i kreditinstitutter inden for Fællesskabet - at basere sig på den median, hvorefter garantibeløbet sikres i henhold til de nationale ordninger; dette beløb er på 15 000 ECU;

i de seks stater, som ligger over medianen, sikrer garantiordningerne indskydere en større dækning af deres indskud; det ville ikke være hensigtsmæssigt at kræve, at disse ordninger, som i visse tilfælde netop er blevet indført for nylig i henhold til henstilling 87/63/EØF, ændres på dette punkt;

opretholdelsen i Fællesskabet af ordninger, som tilbyder en indskudsgaranti, der overstiger det harmoniserede minimum, kan resultere i, at der inden for samme nationale territorium anvendes forskellige garantisatser til skade for indskyderne, og at der skabes ulige konkurrencevilkår for henholdsvis nationale kreditinstitutter og filialer af kreditinstitutter med hjemsted i andre medlemsstater; for at afhjælpe disse ulemper bør filialerne have tilladelse til at tilslutte sig værtslandets garantiordning, således at de kan tilbyde indskyderne samme grad af sikkerhed som garantiordningen i det land, hvori filialerne er etableret;

for at fremskynde udbetaling af de beløb, der er dækket af garantien, bør indledningen af en insolvensprocedure ikke afventes, medmindre proceduren iværksættes inden 10 dage efter, at indskuddene er blevet indisponible som følge af, at et kreditinstitut ikke er i stand til at opfylde sin forpligtelse til at tilbagebetale dem i henhold til de regler, der er fastsat i loven eller ved aftale;

i adskillige medlemsstater anvendes indskudsgarantiordninger, som administreres af brancheorganisationer; i andre medlemsstater anvendes ordninger, som er indført og reguleret ved lov, og visse ordninger er - skønt de er indført ved aftale - delvis lovreguleret; den forskelligartethed, der præger ordningernes status, giver kun anledning til problemer i henseende til obligatorisk tilslutning til eller udelukkelse fra ordningen; der bør derfor fastsættes regler, som begrænser ordningernes beføjelser på dette område;

et af formålene med den harmoniserede minimumsbeskyttelse, som er fastsat i direktivet, er at beskytte indskyderne inden for en bestemt beløbsramme, således at kun indskud fra kreditinstitutter samt fordringer, der er underlagt særlige vilkår, dvs. efterstillede indskud, er udelukket fra garantiordningen; den enkelte medlemsstat bør imidlertid have mulighed for at begrænse denne beskyttelse til indskydere, som ikke har mulighed for at vurdere den finansielle politik, der føres af de kreditinstitutter, hvori de foretager indskud, og at udelukke visse kategorier af indskydere eller visse kategorier af indskud fra garantiordningen;

princippet om en harmoniseret minimumsdækning pr. indskyder og ikke pr. indskud er blevet valgt; på denne baggrund bør der også tages hensyn til indskud foretaget af indskydere, der enten ikke er anført som kontoindehaver eller som eneste indehaver; minimumsdækningen bør således komme hver enkelt identificerbar indskyder til gode; det samme gælder ikke for kollektiv investering i værdipapirer, der foretages gennem et finansieringsorgan, og som er underkastet særlige beskyttelsesregler, der ikke gælder for de ovennævnte indskud;

i henhold til direktiverne om adgang til at udøve virksomhed for kreditinstitutter med hjemsted i et tredjeland og navnlig under overholdelse af artikel 9, stk. 1, i direktiv 77/780/EØF¹⁾, senest ændret ved direktiv 89/646/EØF, kan medlemsstaterne træffe bestemmelse om, hvorvidt og under hvilke vilkår filialer at sådanne institutter kan udøve virksomhed på deres område; disse filialer er hverken omfattet af reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til Traktatens artikel 59, stk. 2, eller af reglerne om fri etableringsret i de andre medlemsstater; følgelig kan en medlemsstat, der giver en sådan filial tilladelse til at udøve virksomhed, acceptere eller kræve, at filialen tilslutter sig den i værtslandet gældende garantiordning; men i så fald er det dog nødvendigt at fastsætte, at sådanne filialer har pligt til at informere indskyderne om, hvorvidt de er tilsluttet en garantiordning eller ej, samt i givet fald omfanget af og de øvre lofter for en sådan garanti;

oplysningspligten over for indskyderne er et væsentligt element i indskuds-garantiordningen og bør derfor ligeledes reguleres af et minimum af bindende bestemmelser;

indskudsgarantien er et vigtigt element i gennemførelsen af det indre marked og et nødvendigt supplement til tilsynsordningen med kreditinstitutter som følge af den solidaritet, som den skaber mellem alle institutter inden for et og samme land, dersom et af institutterne ikke kan indfri sine forpligtelser -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

1) EFT nr. L 322 af 17.12.1977, s. 30.

Artikel 1

1. I dette direktiv forstås ved:

Innskud

Indestående beløb, der hidrører fra indlån eller fra mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger, og som skal tilbagebetales af kreditinstituttet på bestemte vilkår fastsat i loven eller ved aftale, samt krav i form af omsætningspapirer, der er udstedt af et kreditinstitut.

Fælleskonto

En konto, der er åbnet i to eller flere personers navn, eller hvorover to eller flere personer har rettigheder, således at flere kontoindehavere hver for sig eller i forening kan disponere over kontoen ved deres underskrift.

Indisponible innskud

Et innskud anses for indisponibelt, når et kreditinstitut som følge af en finansiel krise ikke har mulighed for at tilbagebetale innskuddet på de vilkår, der er fastsat ved lov eller aftale for sådan tilbagebetaling.

Suspensionen af tilbagebetalingen skal ikke nødvendigvis konstateres eller vedtages af en judiciel eller administrativ myndighed, idet det er tilstrækkeligt, at tilbagebetalingen reelt har været suspenderet i 10 på hinanden følgende dage.

Ved udløbet af denne frist anses innskuddet for indisponibelt.

2. Som indskud, der kan tilbagebetales via garantiordningerne, anses ikke:
- forpligtelser over for et andet kreditinstitut
 - efterstillede lån, dvs. lån, der er omfattet af aftaler om, at de i tilfælde af kreditinstituttets konkurs eller likvidation først skal tilbagebetales, når al øvrig gæld er afviklet.

Artikel 2

1. Hver medlemsstat sikrer, at der på dens område indføres en eller flere indskudsgarantiordninger, som alle kreditinstitutter, der er godkendt i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 3 i direktiv 77/780/EØF, skal være tilsluttet. Garantiordningerne skal omfatte indskydere i filialer, som disse kreditinstitutter har oprettet i andre medlemsstater.
2. Som supplement til den sikkerhed, der ydes indskyderne ved den efter stk. 1 indførte obligatoriske garantiordning, kan en filial af et kreditinstitut, der er godkendt i en anden medlemsstat, på frivilligt grundlag anmode om at blive tilsluttet den ordning, der i værtslandet dækker den kategori af institutter, hvortil filialen hører.

Medlemsstaterne påser, at samtlige garantiordninger indeholder objektive bestemmelser om, efter hvilke regler nævnte filialer kan tilsluttes garantiordningen.

3. Konstateres det, at et kreditinstitut, hvis tilslutning er obligatorisk, jf. stk. 1, eller en filial, der på frivilligt grundlag er blevet tilsluttet, jf. stk. 2, undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler dem som medlem af garantiordningen, underrettes den tilsynsmyndighed, der har meddelt godkendelsen, herom.

Efter at have truffet alle nødvendige foranstaltninger for at få kreditinstituttet henholdsvis filialen til at overholde sine forpligtelser og efter at have taget tilsynsmyndighedens beslutning (om f.eks. sanering eller tilbagekaldelse af godkendelsen) til efterretning kan der træffes afgørelse om at ekskludere kreditinstituttet henholdsvis filialen. I så fald forbliver kreditinstituttets henholdsvis filialens indskydere under garantiordningen i 12 måneder fra datoen for eksklusionen.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne kan, jf. navnlig artikel 9., stk. 1, i direktiv 77/780/EØF, træffe bestemmelse om, at filialer, der er etableret af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet, skal tilsluttes en på deres område eksisterende indskudsgarantiordning.
2. Lederne af de udenlandske filialer oplyser indskyderne om:
 - hvilken indskudsgarantiordning filialen er tilsluttet, og hvilke begrænsninger eller øvre grænser der er fastsat i denne garantiordning, eller
 - at der ikke findes en sådan garantiordning.
3. De i stk. 2 nævnte oplysninger skal foreligge på værtslandets eget eller egne sprog og affattes klart og forståeligt.

Artikel 4

1. Hvis et kreditinstitut kommer i økonomisk krise, der medfører, at indskud bliver indisponibelt, sikres det ved indskudsgarantiordningerne, at hver enkelt indskyder kan opnå dækning med et beløb svarende til 15 000 ECU for de samlede indskud.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at visse indskydere og visse former for indskud udelukkes fra garantiordningen eller dækkes med et mindre beløb. En liste over udelukkelse er anført i bilaget.
3. Nærværende artikel er ikke til hinder for videreførelse eller vedtagelse af bestemmelser, der indebærer en forhøjelse af den øvre grænse for dækning.
4. Medlemsstaterne kan begrænse det i stk. 1 eller det i stk. 3 omhandlede garantibeløb til en bestemt procentdel af de indskudte beløb. Garanti-procenten skal dog være over eller lig med 90% af de samlede indskud, dersom det garantibeløb, der skal udbetales, er lavere end 15 000 ECU.

Artikel 5

1. De i artikel 4, stk. 1, 3 og 4, nævnte øvre grænser finder anvendelse på de samlede indskud i et og samme kreditinstitut, uanset indskuddenes antal, valuta eller lokalisering inden for Fællesskabet.
2. For fælleskonti medgår den del, der tilkommer hver enkelt indskyder, i beregningen af de i artikel 4, stk. 1, 3 og 4, fastsatte øvre grænser.

I mangel af særlige bestemmelser herom fordeles det på kontoen indestående beløb ligeligt mellem indskyderne.

3. Er indehaveren af en konto ikke beneficiant i henseende til de på kontoen indsatte beløb, tilkommer kravet på dækning beneficianten. Er der flere beneficianter, indgår deres respektive andele af indskuddet i beregningen af de i artikel 4, stk. 1, 3 og 4, fastsatte øvre grænser.

Dette stykke finder ikke anvendelse på kollektive investeringer i værdipapirer.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at et kreditinstituts ledelse skal give indskyderne de fornødne oplysninger om, hvilken indskudsgarantiordning kreditinstituttet og dets filialer inden for Fællesskabet er tilsluttet. Oplysningerne om de i garantiordningen fastsatte begrænsninger eller øvre grænser skal affattes i et letforståeligt sprog.
2. For filialers vedkommende skal de i stk. 1 omhandlede oplysninger foreligge på værtslandets eget eller egne sprog, og alle begrænsninger og øvre grænser samt størrelsen af de fastsatte udbetalinger skal angives i såvel ecu som i værtslandets nationale valuta.

Artikel 7

1. De i artikel 4 og 5 omhandlede garantibeløb udbetales inden for en frist på tre måneder regnet fra det tidspunkt, hvor indskuddet blev indisponibelt, eller fra det tidspunkt, hvor en administrativ eller juridisk myndighed har konstateret suspensionen af betalinger, hvis denne konstatering har fundet sted, inden indskuddet blev indisponibelt.
2. Hvis der foreligger en rimelig begrundelse, som kun vedrører visse indskydere eller visse indskud, kan det for garantiordningen ansvarlige organ anmode tilsynsmyndigheden om en forlængelse af den i stk. 1 omhandlede frist. Forlængelsen kan ikke overstige tre måneder.
3. Det for garantiordningen ansvarlige organ kan ikke under henvisning til de i stk. 1 og 2 nævnte frister afslå at udbetale et garantibeløb til en indskyder, som på grund af afstand eller af anden gyldig årsag ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få udbetalt garantibeløbet.

4. Der skal gives udførlige oplysninger om de vilkår og formaliteter, der skal opfyldes for at få udbetalt det i stk. 1 omhandlede garantibeløb, og teksten skal affattes på nationalsproget eller -sprogene i den medlemsstat, hvor det indskud, der er omfattet af garantien, befinder sig.
5. Udbetalingen af garantibeløbet finder sted i den pågældende medlemsstats nationale valuta eller i ecu, uanset hvilken valuta indskuddet er benævnt i.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 1994. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 9

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

BILAG

Indskud, der kan undtages i henhold til artikel 4, stk. 2

1. Indskud fra finansieringsinstitutter, jf. artikel 1, stk. 6, i direktiv 89/646/EØF
2. Indskud fra forsikringselskaber
3. Indskud fra staten eller centraladministrationen
4. Indskud fra regionale, provinsielle, kommunale og lokale myndigheder
5. Indskud fra institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)
6. Indskud fra pensionsfonde
7. Indskud fra direktører og andre medlemmer af kreditinstituttets ledelse, der er personligt hæftende selskabsdeltagere, fra indehavere af mindst 5% af instituttets kapital, fra medlemmer af dets tilsynsorgan samt fra indskydere, der udøver samme funktioner i datterselskaberne
8. Indskud fra nære pårørende og tredjemand, der handler på vegne af de i foregående punkt nævnte indskydere
9. Indskud, der ikke er noteret på navn
10. Indskud, for hvilke indskyderen personligt har opnået en forrentning eller andre økonomiske fordele, som har bidraget til at forværre kreditinstituttets økonomiske situation
11. Obligationer udstedt af kreditinstitutterne.

ANALYSE AF KONSEKVENSERNE FOR KONKURRENCEEVNE OG BESKÆFTIGELSEN

Forslagets titel: Samordning af love og administrative bestemmelser om indskudsgaranti.

1. Det primære formål med forslaget

Det primære formål er at sikre, at der inden for hele EF gælder en ordning, hvorefter samtlige indskydere - dersom et kreditinstitut med hjemsted i EF kommer i økonomisk krise - kan få tilbagebetalt indskud på op til 15 000 ECU inden for en frist på 3 måneder.

Denne minimumsbeskyttelse har også til formål at undgå, at indsatte midler hæves i massivt omfang i tilfælde af (berettigede eller uberettigede) rygter om en banks solvens.

2. Hvilke virksomheder er omfattet af ordningen?

De virksomheder, der skal være tilsluttet en garantiordning, er kreditinstitutter og andre godkendte foretagender, der er underkastet et forsigtighedsbestemt tilsyn.

Hvad angår indskudsdækningen omfatter den - bortset fra de undtagelser, der er anført i en udtømmende liste - samtlige indskud på under 15 000 ECU, der er foretaget af enten fysiske eller juridiske personer.

3. Hvilke forpligtelser pålægges der direkte kreditinstitutterne?

De berørte foretagender, dvs. kreditinstitutterne, skal tilslutte sig den i deres hjemland gældende garantiordning med henblik på at dække deres indskydere samt dem, der har foretaget indskud i filialer etableret inden for EF. Kreditinstitutterne har også en informationspligt over for indskyderne.

De personer, hvis indskud er omfattet af garantiordningen, pålægges ikke nogen pligt ved selve direktivet.

4. Hvilke forpligtelser kan de lokale myndigheder indirekte pålægge virksomheder?

Filialer af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet kan pålægges pligt til at tilslutte sig den i værtslandet gældende garantiordning.

5. Gælder der særlige foranstaltninger for små og mellemstore virksomheders vedkommende? Hvilke?

Der er ikke i direktivet forudset specifikke bestemmelser for små og mellemstore virksomheders vedkommende, men - i det omfang indskud foretaget af juridiske personer er dækket på lige fod med indskud fra fysiske personer - vil også små og mellemstore virksomheder nyde godt af denne udvidelse af garantiordningen til også at omfatte juridiske personer (der ikke er omfattet af nogle af de ordninger, der i dag gælder).

6. Den forventede indvirkning:

a) på virksomhedernes konkurrenceevne?

b) på beskæftigelsen?

Der vil ikke være nogen direkte indvirkning på konkurrenceevnen eller beskæftigelsen. Garantiordningen træder i funktion, når et kreditinstitut efter al sandsynlighed er blevet insolvent, og der principielt ikke længere er mulighed for at sanere instituttet.

7. Er arbejdsmarkedets parter blevet hørt? Hvad er Deres opfattelse?

Den Europæiske Sammenslutning af Foreninger af Kreditinstitutter er blevet hørt ligesom også EUFO-FIET, der repræsenterer de ansatte i de berørte virksomheder.

Erhvervssammenslutningerne er i det store og hele positivt stemt over for indførelsen af en minimumsgarantidækning på 15 000 ECU. De er fremkommet med en række bemærkninger til forskellige aspekter af garantiordningen.

ISSN 0254-1459

KOM(92) 188 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

10

Katalognummer : CB-CO-92-270-DA-C

ISBN 92-77-45283-8

**Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg**